

84. Slabé pohlaví.

Chcete-li poznati, co všechno v dosavadních názorech, mravech a obyčejích pozemských lidí je falešné, není ani třeba, abyste se hledáním dlouho namáhali. Nemusíte dělat nic jiného, než zachytit nějaký výraz a důkladně o něm uvažovat. Bude falešný, ano, musí být falešný, poněvadž již základ veškerého myšlení tohoto pozemského lidstva jest dokonale zkřiven. A na falešném základě nemůže se nikdy vyvinouti *správné* myšlení, nýbrž, odpovídaje základu, musí být právě tak falešné.

Vezměme dnes ku příkladu všeobecně rozšířené označení pozemského ženství jako „slabé pohlaví“. Mezi posluchači nebude téměř člověka, který by tohoto výrazu dosud neslyšel. Bývá ho používáno láskyplně, ale také výsměšně, dobromyslně ba i ironicky, avšak vždy jest přijímán bezmyšlenkovitě, bez uvážení, jako výraz všeobecně platný nebo který se zachovává, aniž by se zkoumal.

Ve skutečnosti jest přece ženství právě tak silné jako mužství této země, ovšem jiným způsobem.

Ve svých přednáškách jsem již často vysvětloval, že *vlastní pojem* ženství a mužství vychází z *druhu působení* ve stvoření, že tedy způsob činnosti jest základem, který určuje teprve formu, jež člověka na zemi označuje jako ženu nebo muže.

Rozdíl ukáže se okamžitě, jakmile lidský duchovní zárodek opustí úroveň svého vzniku. Ony zárodky, které se přiklánějí k aktivní, tedy hrubší činnosti, přijímají na sebe mužské formy, zatím co kolem těch, které chtějí působit něžně, tedy pasivně, utvářejí se formy ženské. Jsou to dva různé, avšak stejně silné druhy působnosti. O nějakém slabším druhu nemůže být při tom ani řeči.

Tyto dva druhy dávají také výklad živoucího kříže, který jest v sobě dokonalý! Kolmé rameno kříže je pozitivní, tedy aktivní život, vodorovné, stejně tak silné a právě tak dlouhé rameno je negativní, tedy pasivní život. Obojí nese v sobě živoucí kříž!

Kříž stvoření, z něhož a kolem něhož se celé stvoření vyvinulo, říká a ukazuje totéž. Kolmé rameno jest pozitivní, aktivní působení, vodorovné rameno působení negativní, pasivní.

Nejstarší v Božské sféře, kteří jsou současně strážci svatého Grálu v Božské části hradu Grálu, ukazují ve svém vyzařování rovněž obě ramena, tedy rovnoramenný kříž. Avšak u těchto není to živoucí kříž sám, který jejich vyzařování vytváří, nýbrž ukazuje, že tyto Nejstarší jsou ve svém druhu dokonalí duchové a v harmonickém působení mají v sobě nezkráceně *obojí*, aktivní i pasivní.

Ve stvoření však jest aktivní od pasivního svým působením *odděleno*. Každý duch má v sobě buďto jen aktivní nebo pasivní, tak jak se to také později opakuje s duchovními seménky.

Tato působí *vedle sebe* buďto pasivně nebo aktivně, usilující trvale k sobě, poněvadž jen společným působením mohou oba druhy dokázati něco dokonalého. Dokonalého však teprve tehdy, když oba druhy působí *stejnou silou* a usilují-li *k jednomu cíli*: ke Světlu!

Aby tak mohly činit, nepotřebují žíti v pozemském manželství, nemusí býti vůbec hrubohmotně v těsném spojení a nemusí se osobně ani znát. Jen *cíl* musí být jeden: ke Světlu!

Výslovně se o tom zmiňuji, aby snad z mé přednášky nevznikly falešné uzávěry; neboť sňatky a tělesně-hrubohmotné sblížení vůbec je věc sama pro sebe, která s usilováním ke Světlu přímo nesouvisí; jsou-li však čisté nejsou také překážkou.

Tato přednáška platí především nesprávnému výrazu: slabé pohlaví. Nesmím při tom odbočovati

příliš daleko, nýbrž chci vám ukázat, z jaké příčiny tento výraz kdysi vznikl a jak bylo možno, že se udržel.

V základě to není tak těžké. I vy to můžete snadno poznati, dáte-li si trochu práce a budete-li ostřeji zkoumati vše, o čem vaši spolubližní hovoří.

Vy víte, že veškerá ženskost na zemi měla udržovat bdělou touhu po Světle – jako strážkyně plamene měla ji udržovat a nechat ji vzhůru stoupat.

Za tím účelem vyvinula se v ženě něžnější schopnost cítění, poněvadž se v její snaze po něžnější činnosti neuvolnilo od ní tolik duchovně bytostného jako u muže, který se přiklonil k hrubší činnosti.

Tím každá žena přijímá a zprostředkuje záření, kterého muž nemůže více přijímat. Ženství, obrácené ke Světlu, stojí o půl stupně výše než muž, ovšem v přirozeném předpokladu, že stojí *správně* a že svých schopností nepromarnilo nebo samo nezahrabalo.

To, že žena disponuje jemností, které muž již v sobě nemá a také při způsobu své činnosti nemůže mít, poněvadž by ho zdržovala od mnoha hrubých věcí, jež jsou přesto nutné, to muž nevědomě vycití. Sice si to přesně neuvědomuje nebo jen velice zřídka. Avšak vycití v tom poklad, který chce *chránit*. Nutí ho to *chránit* tento, v hrubohmotnosti neviditelný poklad, poněvadž se cítí pozemsky, tedy hrubohmotně *silnější*.

Jest jen velmi málo mužů, kteří tak necítí. Takoví jsou však na každý způsob zesurovělí a nelze jich zváti muži v pravém smyslu.

Ona nevyslovená, jen nevědomě vycitovaná potřeba chránit, přivedla muže nyní k tomu, že během doby viděl v ženství omylem *slabé* pohlaví, které potřebuje jeho ochrany. Tedy toto označení nevzniklo snad ze špatného chtění nebo nepříznivého úsudku, nýbrž jen z neznalosti pravého důvodu jeho vlastního cítění.

S falešným způsobem myšlení pozemských lidí a se stále silnějším omezením možnosti chápání věcí, ležících mimo hrubou hmotnost, i s nastalou pokračující otupělostí snižoval se přirozeně i zde výklad označení.

Ve skutečnosti není muž *silnějším* pohlavím, nýbrž jen *hrubším*, tedy hrubohmotnějším a tím hutnějším, jako není ženství pohlavím slabším, nýbrž *něžnějším*, *uvolněnějším*, což se slabostí nemá co činit.

Muž je v důsledku své větší činnosti hrubohmotně *více zhutnělý*. To ovšem není chybou, poněvadž toho potřebuje k vykonávání své činnosti ve stvoření, aby stál pevněji na pozemské půdě a mohl přímo působit v hutné a na hutné hrubohmotnosti. Jest tedy pevněji spoután se zemí a je jí více přikloněn.

Žena přesto tíhne více nahoru, do jemnějšího, něžnějšího a méně hutného. Ona doplňuje, udržuje a pozvedává lidského ducha ... přirozeně, stojí-li na *svém* místě, které jí Stvořitel vykázal.

Tím, že ve svém těle zadržela zcela určitou část vyššího bytostného, její tělo tolik nezhutnělo, protože hrubohmotné tělo zůstává tímto bytostným volněji udržováno a proniknuto.

Není to však ani nedostatek, tím méně slabost, nýbrž je to nutné pro přijímání a zprostředkování záření, jejichž pomoci nemůže muž při své činnosti postrádat a kterých svým hrubým způsobem není schopen přímo přijímat.

To všechno vztahuje se přirozeně také nejjednodušším způsobem i na nejhrubohmotnější věci. Vezměme ku příkladu zrození. Muž sám by z *tohoto důvodu* vůbec nemohl poskytnouti duši možnosti, aby se k němu za účelem pozemského vtělení mohla přiblížit, i kdyby orgány jeho těla byly k tomu přizpůsobeny.

Chybí mu *onen most* pro duši, který jest v něžném bytostném, jež ženství dosud v sobě má a které se u mužství jeho aktivním chtěním muselo samočinně uvolnit.

A proto, i kdyby byly orgány k tomu přizpůsobeny, mohl by se vyvinout pouze *počátek* pozemského těla, dále nic, poněvadž by chybělo spolupůsobení nové duše, která by se bez něžného mostu bytostného nemohla přiblížit. I u mnohých žen se může duše sice mnohdy přiblížit, ale nemůže se trvale udržet, poněvadž tento most je poškozen tím, že žena si osvojila mužské vlastnosti, které něžný, bytostný přídavek ženskosti vytlačily. Duše se pak vždy znovu uvolňuje a to dříve než může dojít k pozemskému zrození.

To všechno zasahuje mnohem dále než si můžete myslet. I pozemské zdraví vašich dětí je podmíněno, brzděno nebo podporováno bezmezerností a čistotou tohoto vyššího bytostného mostu, který poskytuje matka.

Nejenom orgány jsou podkladem bezdětnosti, nebo že mnohá zrození nepokračují *tak*, jak by tomu mělo být při normálním průběhu. Hlavní příčina těžkostí, nemocí nebo slabosti spočívá velmi často jen v nedostatečnosti mostů, jichž duše potřebují k bezpečnějšímu a mocnějšímu vkročení na svoji pozemskou cestu.

Jak často si žena hloupým pohráváním nebo zavrženíhodnou ješitností osvojila mužské vlastnosti, které musely onu vyšší bytostnou část, jež jí byla dána jako přednost, oslabit nebo úplně zatlačit. Následky toho jsou ve způsobu i formě svého utváření tak mnohostranné, že si lidé často lámou hlavu jak je to i ono možné.

Daleko horší, než u tohoto hrubohmotného dění, které se stane okamžitě viditelné, jsou škody v úrovni jemné hrubohmotnosti, vyvolané takovýmto selháním ženství a které se pak projevují také na zemi, i když až po dlouhé době.

Jednou, až přejdete na toto území, uslyšíte o tom ještě mnohé, ale pak se zděsíte nad lehkomyšlným proviněním ženství, které je muži ještě podporováno a v rouhavém počínání posilováno, poněvadž je jim to velmi vítané!

Ještě po desetiletích se budete rdít, poněvadž tato doba úpadku ulpí jako odporné břímě nadlouho ve vašich vzpomínkách.

V tuto dobu jsou to pro lidstvo ještě tajuplná dění, z nichž odhalím závoje teprve časem, až lidé dozrají tak dalece, aby to mohli pochopit; neboť i já působím bezpodmínečně zákonitě. Lidstvo se může ode mne dovědět *všechno*, já však otevru svá ústa teprve tehdy, až lidstvo dozraje natolik, aby to mohlo přijmout. Tento průběh se projevuje úplně samočinně, jako přívod otevřeného nebo zažehnutého spojení. Proto zví lidstvo ode mne také jen tolik, kolik jest schopno zpracovati, více nic.

Nemusíte si to vždycky uvědomovat, neboť já cítím *vnitřní* probuzení a čilost ducha, které jest daleko jiné než denní vědomí rozumu. *A to* jest pro mne pobídkou, abych promluvil.

Proto dávám i dnes často zdánlivě mnohem více než co můžete skutečně vědomě přijmouti. Váš duch však, k němuž mluvím, to přijímá, aniž byste o tom pozemsky věděli. Vypadá to tak, jako bych již dnes dával mnohé, co je až pro pozdější dobu, zatím co váš *duch* to právě přijal.

Pochopení denním vědomím dostaví se později, snad až po desetiletích, takže teprve *pak* ho budete moci také *pozemsky* použít v dokonalém porozumění.

Půjdete-li duchovně hbitě se mnou, mohu vám objasnit celé stvoření. Lidé, záleží jen na vás! Buďte proto bdělí a čilí duchem, abych vám nemusel ničeho zamlčet!

Dávám rád a s radostí, jsem však vázán zákonem, poněvadž já sám jsem živým Božským zákonem i Slovem, které vám Všemohoucí posílá! Smím vám dávat takovou měrou, jakou můžete přijímat, nikoliv více! Pamatujte na to! Využijte proto času, dokud jsem s vámi na zemi, abyste ničeho nepromeškali; neboť nikdo jiný mimo mne nemůže vám to dát. Až s vámi nebudu, pak bude i navždy konec zjevením pro toto pozemské lidstvo!

Střežte moje Slovo a použijte je, může vám dát *všechno!*

Amen.